

מ"ת 46461/08/15 - מדינת ישראל נגד ס י (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 46461-08-15 מדינת ישראל נ' י (עציר)

12 באוקטובר
2015

לפני כבוד השופטת שוש שטרית

המבקשת מדינת ישראל

ע"י באת-כוחה גב' אנה קוסיצקי (פמ"ד)

נגד

המשיב

ס י (עציר) - בעצמו

ע"י בא-כוחו עו"ד אליסף יפרח

החלטה

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפת זקן, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה בנסיבות מחמירות (בת-זוג), תקיפה סתם ואיומים.

עובדות כתב האישום מתארות מעשי אלימות קשים אותם לכאורה ביצע המשיב כלפי זוגתו, כלפי שתי נשים נוספות, ובעיקר כלפי אמה של זוגתו, שהיא ילידת 1945 עד שזו איבדה את הכרתה ונזקקה לאשפוז בבית החולים.

2. בד בבד הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים, ובמסגרת זו התבקש הפסיכיאטר המחוזי לחוות דעת בעניינו של המשיב, וזו הוגשה ביום 30.9.2015 ובה נקבע כי בעת ביצוע העבירות המשיב היה במצב חולני, לא יכול להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור, ופעל בהשפעת מחלתו. עוד נקבע כי המשיב אינו כשיר לעמוד היום לדין, ונוכח מצבו הנפשי המליץ על אשפוזו בבית חולים פסיכיאטרי.

ב"כ הצדדים אינם חלוקים על הקביעות הנ"ל, אם כי חלוקים בנוגע להשלכות הנובעות מהן.

המבקשת טענה כי שאלת האחריות, הגם שאין עליה חולק, אינה רלוונטית היום, משנמצא שהמשיב לא כשיר לעמוד לדין היום, ולכן, יש לעבור לתיק העיקרי ולהורות על הפסקת ההליכים בעניינו בהתאם לסעיף 170 לחסד"פ. בתימוכין לדבריה, הגישה שתי החלטות של בית המשפט המחוזי הדומות למקרה כאן, קרי, בהעדר אחריות למעשים ואי-כשירות לעמוד לדין.

הסנגור גם הוא עתר לעבור לתיק העיקרי, אלא שלטענתו יש להורות על זיכוי של המשיב משנמצא כי זה לא היה אחראי למעשיו ואינו כשיר לעמוד לדין היום, בתימוכין הפנה ל-50846-08-15 החלטת כב' השופטת גילת שלו (מחוזי ב"ש).

3. **בבש"פ 509/12 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם במאגרים)** נדרש בית המשפט העליון לממשק שבין דיני המעצרים והדין העוסק בחולי נפש. באותו עניין, דובר בערר על החלטת בית המשפט המחוזי, על רקע חוות דעת פסיכיאטרית בה נקבע כי המשיב, אינו כשיר לעמוד לדין, ובית המשפט המחוזי באותו הליך, קבע כי משברי ונהיר שהנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין, הרי שלא ניתן להצדיק המשך החזקתו במעצר ולו לרגע קט נוסף והורה על שחרורו.

בהחלטה הנ"ל, ציין בית המשפט (פסקה 16):

"ברגיל 'הפורום הנאות' לבירור כשירותו של הנאשם לעמוד לדין, הוא המותב הדן בתיק העיקרי... היה על בית משפט קמא בשבתו כבית משפט של מעצרים להמתין עד החלטתו של המותב הדן בתיק העיקרי אם המשיב כשיר או אינו כשיר לעמוד לדין, ובהעדר מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר, היה על בימ"ש להורות על המשך מעצרו של המשיב, מכוח הוראות סעיף 16 לחוק טיפול בחולי נפש...".

בהמשך, הוסיף וקבע:

"על השופט הדן בהליכי מעצר, לבחון את סוגיית המעצר, לפי דיני המעצרים (ראיות לכאורה, עילת מעצר, וחלופת מעצר). כאשר קיים חשד לבעיה בתחום הנפשי, רשאי שופט המעצרים, להורות על בדיקה פסיכיאטרית וככל שלא ניתן לערוך את הבדיקה אלא בתנאי אשפוז, להורות על אשפוזו של העצור לשם הסתכלות, והכל במסגרת סעיף 16 לחוק לטיפול בחולי נפש...

...החשוב לענייננו הוא שבימ"ש של מעצרים אינו קובע אם הנאשם כשיר לעמוד לדין... עם זאת, בפרקטיקה ומטעמים של יעילות, על מנת לזרז את מתן חוות הדעת לצורך התיק העיקרי, יש ששופט המעצרים, מורה על אשפוז לשם בדיקה והסתכלות... ואף רשאי שופט המעצרים להורות בהסכמת הצדדים על הפסקת ההליכים בתיק העיקרי... ועל אשפוז לפי סעיף 15 (א) לחוק לטיפול בחולי נפש. במקרה כאמור, שופט המעצרים 'מחליף את כובעו' במהלך הדיון, ויושב כשופט הדן בתיק העיקרי...".

4. בעניינו כאמור הוגשה חוות דעת שהיא מוסכמת על ב"כ הצדדים, וקובעת שהמשיב לא היה אחראי למעשיו והוא לא כשיר לעמוד לדין.

בהעדר הסכמה בין הצדדים, באשר לתוצאה הסופית של קביעות הפסיכיאטר, כשמצד אחד עותרת המאשימה להפסקת ההליכים ומצד שני עותר הסנגור לזיכוי המשיב, אין מקום למותב זה לעבור לתיק העיקרי ולהכריע בשאלת אשמתו או חפותו של המשיב אשר נקבע כי אינו כשיר לעמוד לדין, חרף הקביעה כי בעת ביצוע המעשים לא הבחין בין טוב לרע, ובין אסור למותר, וסבורתני כי ראוי ללכת באותה הדרך אותה התווה בית המשפט העליון בבש"פ 509/12 מדינת ישראל נ' פלוני הנ"ל, ומכאן כי אין להיעתר לבקשת הצדדים והמחלוקת ביניהם נכון וראוי שתתברר במסגרת התיק העיקרי.

לא למותר לציין כי ההחלטה בעמ"ת 50846-08-15 אליה הפנה בא-כוח המשיב אינה רלוונטית לענייננו, שכן באותו מקרה אמנם דובר על מי שלא נמצא אחראי למעשיו, אבל נמצא כשיר לעמוד לדין, וההבדל בין המקרה הנ"ל למקרה שלנו הינו

מהותי. אשר להפניות של באת-כוח המשיבה, לרבות זו של בית המשפט המחוזי בת"פ 42599-06-15 (כב' השופטת מיכל ברק-נבו), זו בהחלט רלוונטית לענייננו, אולם כאמור הדברים צריכים לעבור תחת בחינתו של המותב הדן בתיק העיקרי.

5. מכאן אני מוצאת לעבור לבקשה העיקרית שהונחה בפניי - מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים במשפטו.

ביום 31.8.15 נקבע קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. המסוכנות הנשקפת מהמשיב נוכח מעשי האלימות הקשים המיוחסים לו, הינה בעצמה גבוהה וזו מתעצמת עוד יותר מהעולה מחוות דעת הפסיכיאטר המחוזי בה חזרתי ועיינתי, ונראה כי המסוכנות של המשיב אינה ספציפית לבני משפחתו אלא לכלל הציבור.

ההמלצה בחוות הדעת הינה, כי נוכח מצבו הנפשי יש להורות על אשפוזו של המשיב בבית חולים פסיכיאטרי.

הגם שבחוות הדעת הפסיכיאטרית יש כדי כרסום מסויים בעוצמת הראיות (**ראה בהרחבה לעניין זה בש"פ 4706/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה 11)**) וצורך בבחינת היתכנות חלופת מעצר בעניינו של המשיב, הרי שנוכח מצבו הנפשי והמסוכנות הנשקפת ממנו, לא תיתכן חלופת מעצר שאינה מוסדית.

כאן המקום לציין כי ב"כ צדדים לא הביעו כל התנגדות להמלצת הפסיכיאטר לאשפוז המשיב, וב"כ המשיב אף לא טען לשחרור המשיב לחלופה אחרת.

6. מכל האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים במשפטו. בהתאם לסעיף 16 לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991, מעצרו של המשיב יהיה בתנאי אשפוז בבית חולים פסיכיאטרי אותו יקבע הפסיכיאטר המחוזי.

המזכירות תערוך צו אשפוז ותעביר עותק ההחלטה וצו האשפוז בהתאם, לפסיכיאטר המחוזי.

המזכירות תנתב את התיק העיקרי בהתאם לנוהל הניתוב בתיקי פרקליטות.

ניתנה והודעה היום, כ"ט בתשרי התשע"ו, 12/10/2015, במעמד הנוכחים.

שוש שטרית, שופטת